

A Pi Ítéltábla a dr. Milcsarek László ügyvéd (fél címe 2) által képviselt **I.rendű felperes neve** I. rendű és **II.rendű felperes neve** II. rendű (mindketten... szám alatti lakosok) felpereseknek - a Dr. Horváth Ügyvédi Iroda által képviselt **dr. alperes neve** (címe) alperes ellen öröklési igény érvényesítése iránt indított perében a Pi Törvényszék 2013. január 23. napján kelt, 15.P.20.433/2012/14. számú ítélete ellen a felperesek által 15. és 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

r é s z í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a P, ... kerület zártkert **00000** helyrajzi számú ingatlan $\frac{1}{2}$ tulajdoni részének 1992. szeptember 24. napján történt ajándékozása érvénytelenségének a megállapítására vonatkozó kereseti kérelmet elutasító részében - a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között - hatályon kívül helyezi, és ebben a keretben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítja.

Egyúttal az I. és II. rendű felperest az alperes javára terhelő elsőfokú perköltség összegét 350.000 (háromszázötvenezer) forintba leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az I. és II. rendű felperest, hogy fizessenek meg az alperesnek 15 napon belül egyetemlegesen 233.650 (kettőszázharminchéromezer-hatszázötven) forint + ÁFA másodfokú perköltséget.

A Magyar Állam visel 747.700 (hétszáznegyvenhétezer-hétszáz) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

A másodfokú bíróság megállapítja, hogy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezett részével összefüggésben a felpereseknek egyetemlegesen és az alperesnek 100.000 - 100.000 (egyszázezer - egyszázezer) forint + ÁFA másodfokú perköltsége, továbbá 320.000 (háromszázhuszezer) forint feljegyzett illetékköltség merült fel.

A részítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az I. és II. rendű felperesek testvérek, az 1992. december 15. napján elhunyt **Sz.J.** gyermekei. Az alperes **Sz.J.** örökhagyóval 1984. november 23. napján kötött házasságot. Néhai **Sz.J.**nek még egy gyermeke volt, **M.L-né** született **Sz.É.V.**, akit **Sz.I.** és házastársa örökbefogadott.

A felperesek édesapja és az alperes 1984. október 24. napján megvásárolták " - " arányban a **P** kerület, **Zs** lévő, **00000** helyrajzi számú, „szőlő és gazdasági épület” megnevezésű zártkerti ingatlant. Néhai **Sz.J.** a saját " tulajdoni illetőségét 1992. szeptember 24. napján elajándékozta az alperesnek.

Néhai **Sz.J.**, mint haszonélvező és az alperes, mint állagvevő 1992. november 4. napján előszerződést kötöttek a kerületi Önkormányzattal, mint tulajdonos eladóval a kerület, **K** u. 0. em. 10. szám alatti lakásingatlan megvásárlására. A korábbi tanácsbírlakás bérlője a felperesek édesapja volt, és oda az alperes is bejelentkezett. Néhai **Sz.J.** 1992. december 15-én bekövetkezett halála után végül az alperes kötötte meg a lakásra az adásvételi szerződést 1993. június 16. napján.

Néhai **Sz.J.** hagyatékát **J-né dr. K.E. b** közjegyző a 1150.Kjö.718/1993/8. számú 1995. március 21-én kelt végzésével egymás között egyenlő arányban, ajándékozás jogcímén az alperesnek, törvényes lemenőági öröklés jogcímén az alperes özvegyi haszonélvezeti jogával terheltén a felpereseknek adta át. Megállapította, hogy az örökhagyó harmadik gyermekének, **Sz.É-nak** örökbefogadása nem titkos örökbefogadás volt, ezért a gyermek és az örökhagyó között az öröklési kapcsolat nem szakadt meg. E gyermek örökrészét az örökhagyó házastársának ajándékozta. Az I. rendű felperes és az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Bíróság, mint másodfokú bíróság 52.Pkvf.24.397/1995/2. számú végzésével a közjegyző hagyatékátadó végzését hatályon kívül helyezte, és a közjegyzőt újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasította azzal az indokkal, hogy az alperes, mint túlélő házastárs tulajdonosa a hagyaték tárgyát képező ingóságok " részének házastársi közös vagyon címén, így a hagyaték tárgyát csak a leltárban felvett ingóságok " része képezi. A felperesi fellebbezést megalapozatlannak találta, mivel a vitatott örökbefogadást nyílt örökbefogadásnak határozta meg, így az örökbeadó szülők és az örökbefogadott gyermek között az öröklési kapcsolat nem szakadt meg, így az örökbefogadott gyermek a törvény szerint reá eső örökrészével szabadon rendelkezhetett.

A megismételt hagyatéki eljárásban a közjegyző 1150.Kjö.9/1996/3. számú, 1996. február 29. napján jogerőre emelkedett végzésével a hagyatékot a korábbiakkal ellentétben oly módon adta át, hogy abból kihagyta a **P, E** utcai lakásban lévő, a leltárban 1, 2, 3, 5, és 6. tételszám alatt felvett ingóságok " illetőségét 21.500 forint értékben, valamint a **P, Zs** lévő zártkertben található, a leltárban 3, 4, 5. tételszám alatt felvett ingóságok " illetőségét. Kihagyta az **E** utcában lévő 4. és a **Zs** lévő 2. és 6. tételszám alatt felvett, az alperes különvagyonát képező ingóságokat.

Átadta a felpereseknek a hagyaték részeként az **XXX-000** forgalmi rendszámú, **D** típusú személygépkocsi " tulajdoni illetőségét 60.000 forint, a **P, E** utcai lakásban lévő 1,2,3,5,6. tételszám alatti ingóságok " illetőségét 21.500 forint, valamint a **P, zs-i** ingatlanban lévő, 3,4,5. tételszám alatti ingóságok " illetőségét 6.000 forint értékben. Az ingóságok így az alperes, illetve az I. és II. rendű felperesek közös tulajdonába kerültek egyenlő arányban azzal, hogy a felperesek örökrészét terheli az alperes özvegyi haszonélvezeti joga.

A **D** típusú személygépkocsi az alperes használatában maradt. A gépjárműnek 2004. márciusig volt érvényes műszaki vizsgálata, annak meghosszabbítását azonban az alperes gazdaságtalannak ítélte. Az alperes és az I. rendű felperes levelezést folytatott egymással a gépkocsi sorsáról. Az I. rendű felperes további 60.000 forintba tartott igényt annak érdekében, hogy lemondjon a gépjármű tulajdonjogáról. Írásban elismerte, hogy a gépjármű értéke a nullával egyenlő. Arra hivatkozott azonban, hogy új gépkocsi vásárlása esetén ilyen összegben beszámításra kerülhet. Végül az I. rendű felperes a bontóban történő értékesítéshez hozzájárult. Ezután az alperes 30.000 forintot fizetett meg az I. rendű felperesnek postai úton.

A felperesek többször módosított keresetükben annak megállapítását kérték, hogy a **P**, kerület zártkert **00000** helyrajzi számú ingatlanra nézve 1992. szeptember 24. napján néhai **Sz.J.** és az alperes között létrejött ajándékozási szerződés érvénytelen, mert az ajándékozó a szerződés megkötésekor cselekvőképtelen állapotban volt. Az eredeti állapot helyreállítása helyett 4.000.000 forint megfizetésére kérték kötelezni az alperest. Kérték emellett, hogy a **B.** kerület, **K** utca 8. .../10. szám alatti öröklakásban lévő, hagyatéki leltárban 1-12. sorszám alatt szereplő ingóságok 43.400 forintban meghatározott ellenértékének ezen összeg után 1992-től kezdődő késedelmi kamatai megfizetésére kötelezze a bíróság az alperest.

A **D** személygépkocsival összefüggésben további 30.000 forint és ennek 1992-től számított törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérték kötelezni az alperest, valamint 1992. december 5. napjától kezdődően napi 2.500 forint használati díjat kértek.

A **B.** került **K** utca 8. .../10. szám alatti öröklakás ingatlannal összefüggésben 8.000.000 forint megfizetését kérték az alperestől arra hivatkozva, hogy az önkormányzati bérlakás megvásárlására néhai **Sz.J.** volt jogosult.

Állították, hogy a **b** öröklakás 1/1 része és a **P**, **zs-i** ingatlan elajándékozott "része is a hagyatéknak része.

A **B**, **K** utca 8. szám alatti ingatlanra havi 30.000 forint használati díj megfizetésére kérték kötelezni az alperest a megszerzése időpontjától.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a **B**, **K** utcai lakásingatlanban bérletárs, ezért az örökhagyó halála után a bérleti jogviszony folytatására jogosult és a lakás megvásárlására saját személyében jogosult volt.

A **P**, **zs-i** zártkerti ingatlan ajándékozási szerződése az alperes álláspontja szerint érvényes volt, az örökhagyó cselekvőképességgel rendelkezett, egyébként is az ő különvagyonai pénzeszközéből vásárolták.

Az ingóságok ellenértékének kifizetésével kapcsolatban arra hivatkozott, hogy özvegyi haszonélvezeti jogánál fogva az ingóságokat használhatja, azt sem kiadni, sem kifizetni nem köteles, halála után, özvegyi haszonélvezeti jogának megszűntével kérhetik kiadni a felperesek. Éppen ezen oknál fogva sem a gépkocsira, sem az ingatlanra használati díjat a felperesek alappal nem követelhetnek. A használati díjjal összefüggésben a követelés elévülését is állította.

Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét elutasította, és kötelezte őket, hogy fizessenek meg 15 napon belül az alperesnek egyetemlegesen 500.000 forint elsőfokú eljárási perkoltságot. Indokolásában kifejtette, hogy a Pp.164.§-ának (1) bekezdése alapján a felpereseket terhelte annak bizonyítása, hogy a Ptk.17.§-ában írtak szerint gondnokság alá helyezés nélkül is cselekvőképtelen volt néhai **Sz.J.**, amikor a **zs-i** ingatlan ajándékozási

szerződését aláírta, a felperesek azonban ezt tájékoztatás és figyelmeztetés ellenére nem bizonyították. A felperes személyes nyilatkozatából arra a következtetésre jutott az elsőfokú bíróság, hogy belátási képességét az örökhagyó megbetegedése ellenére a szerződéskötésig megőrizte. Mivel a **zs-i** ingatlan " illetősége az örökhagyó halálakor nem volt a tulajdona, így az nem volt a hagyaték része, nem is szállhatott át az örökösökre a Ptk.598.§-a alapján.

Az ingóságokkal összefüggésben az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a Ptk.615.§-a, illetőleg 157.§-ának (1) bekezdése folytán özvegyi haszonélvezeti jogánál fogva az alperes az ingóságokat használni jogosult, azokat kiadni, ellenértéküket megfizetni nem köteles, a jogszerűen birtokolt hagyatéki ingóságok használatáért használati díjat sem követelhetnek a felperesek.

A **D** gépkocsi hagyatékátadó végzésben megállapított " illetőségének 60.000 forintos értékéből ki nem fizetett további 30.000 forintos igényt azért találta alaptalannak az elsőfokú bíróság, mert a gépjármű 2005. év tavaszán megsemmisült, az I. rendű felperes hozzájárulásával bontóba leadásra került, a 2012. évi perindítással pedig ez a kötelmi jellegű követelés a Ptk.324.§-ának (1) bekezdése és 326.§-ának (2) bekezdése alapján elévült. Megállapította továbbá az elsőfokú bíróság, hogy a gépkocsi 1992-től 2005-ig vesztett értékéből, és az alperes a rendeltetésszerű használattal járó értékcsökkenést, mint haszonélvező nem köteles megtéríteni - a Ptk.159.§-ának (4) bekezdésére tekintettel. A megsemmisülés folytán a személygépkocsin fennállt haszonélvezeti jog is megszűnt a Ptk.163.§-ának (3) bekezdése alapján.

A **B, K** utca 8. szám alatti, korábban önkormányzati tulajdonú bérlakással összefüggésben szintén arra a következtetésre jutott az elsőfokú bíróság, hogy nem tartozott a hagyatékhoz, mivel az örökhagyó halálakor az nem állt a tulajdonában, hiszen még önkormányzati tulajdonban állt. A lakásbérleti jogviszony folytatására az 1/1971. (II.8.) Kormányrendelet 47.§-ának (2) bekezdése, valamint a 32/1969. (IX.30.) Kormányrendelet 5.§-ának (1) bekezdés *a)* pontja alapján a felperesek nem, kizárólag az alperes volt jogosult, így az alperes volt jogosult megvásárolni is az ingatlant.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperesek nyújtottak be fellebbezést arra hivatkozva, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helytelenül állapította meg, a bizonyítási eljárást csak részlegesen folytatta le, és a rendelkezésre álló bizonyítékokból is okszerűtlen következtetést vont le. Állították, hogy az elsőfokú bíróság az alapeljárásban jogi képviselő nélkül eljáró felperesek részére nem adta meg a Pp.3.§-ának (3) bekezdésében írt tájékoztatást a bizonyítási teherről, bizonyítási kötelezettségről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről.

Állították, hogy néhai **Sz.J.** 1992. szeptember 24-én az ajándékozási szerződés megkötésének napján olyan súlyos beteg volt, hogy betegsége megakadályozta a jognyilatkozatai következményeinek felismerésében, ügyei viteléhez szükséges belátási képessége hiányzott, nem volt cselekvőképes. A **B, K** utcai ingatlannal kapcsolatban előadták, hogy arra az előszerződést 1992. november 4. napján kötötték meg, ekkor még rosszabb állapotban volt az édesapjuk, mint az ajándékozási szerződés megkötésekor, így az előszerződésben tett nyilatkozata szintén semmis.

A vagyontárgyakkal összefüggésben azt állították, hogy néhai **Sz.J.** különvagyona volt, így arra a házastársi közös vagyon jogcímén igényt nem tarthatott az alperes.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérték.

Az I. rendű felperes szerkesztett és írásba foglalt fellebbezési indokolását jogi képviselője útján a tárgyaláson nyújtotta be, melyben néhai **Sz.J.**nek **Sz.É.** örökbefogadásával összefüggésben továbbra is állította, hogy az titkos örökbefogadás volt, így **Sz.É.** nem örökölhette.

A **D** személygépkocsival kapcsolatban fellebbezését leszálította, további 30.000 forint helyett csupán 10.000 forintot követelt kamattal együtt visszamenőleg.

A **B**, **K** utcai lakásingatlanra vonatkozóan állította, hogy azt az alperes nem vásárolhatta volna meg, így a lakás az I. rendű felperesnek, mint örökösnek jár. A **b** lakás berendezési tárgyait továbbra is különvagyonni ingóságoknak állította.

A **P**, **zs-i** ingatlan ajándékozásakor néhai **Sz.J.** tüdődaganata miatt erős gyógyszereket, morfiumpot kapott, ezért nem volt beszámítható.

Mindezek miatt az ingóságok fele része jár az alperesnek, a másik fele a felpereseknek, és **Sz.É.** az örökségből kiesett.

Az I. rendű felperes írásbeli beadványában és a felperesek jogi képviselője szóbeli fellebbezés kiegészítésében a kötelesrész kiadása iránt terjesztett elő kérelmet másodlagosan.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte helyes indokai alapján.

A fellebbezés részben alapos.

A felperesek a fellebbezésüket az ingatlanokkal kapcsolatos követelésük tekintetében arra alapították, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a Pp.3.§-ának (3) bekezdésébe foglalt tájékoztatási kioktatási kötelezettségének. Nem tájékoztatta őket kellőképpen, hogy a felpereseket terheli a bizonyítási kötelezettség, továbbá nem tájékoztatta a bizonyításra szoruló tényekről, a lehetséges bizonyítási eszközökről.

A **Pi** Törvényszék 15.P.20.433/2012/12. számú idéző végzésének toldásában a következőképpen tájékoztatta a peres feleket írásban a Pp.3.§-ának (3) bekezdése alapján: „a perben a felpereseket terheli annak bizonyítása, hogy a néhai örökhagyó ügyei viteléhez szükséges belátási képessége az 1992. szeptember 24-i ajándékozási szerződés megkötésekor hiányzott. A fentiek bizonyítatlanságát a felperesek terhére kell értékelni. Felhívja a bíróság a felpereseket, hogy a fentiek alátámasztására bizonyítási indítványukat a Pp.141.§-ának (2) és (6) bekezdésében foglaltakra is figyelemmel legkésőbb az első tárgyaláson teljes körűen terjesszék elő.” Ezt a tájékoztatást átvette I. rendű felperes és II. rendű felperes helyett szintén I. rendű felperes, mint meghatalmazott hozzátartozó 2012. szeptember 24-én.

A Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának 1/2009. (VI.24.) PK véleményének 7. pontja értelmében a tájékoztatásnak - a szakértői bizonyítás szükségességét kivéve - a bizonyítási eszközökre általában nem kell kitérnie, azokra a bíróságnak csak akkor célszerű utalnia, ha a per adataiból megállapítható, hogy az adott bizonyítási eszköz (pl. okirat, tanú) igénybevétele nélkül a fél nem tud eleget tenni a bizonyítási kötelezettségének. A jogi képviselő nélkül eljáró felet azonban az adott esetben igénybe vehető bizonyítási eszközökről is tájékoztatni kell.

A bírói gyakorlat a bíró egyéni szakismeretétől függetlenül kötelezővé teszi az igazságügyi elmeorvos szakértői bizonyítást a beszámítási képesség fennállta kérdésében.

Orvosszakértői bizonyítás szükségességéről pedig az elsőfokú bíróság nem tájékoztatta írásban a feleket. Így valóban nem volt teljes az elsőfokú bíróság által a felek számára adott tájékoztatás és kioktatás. A súlyos eljárási szabálysértést a másodfokú bíróság a tárgyaláson pótolta. A kioktatás után a felperesek jogi képviselőjük útján úgy nyilatkoztak, hogy igazságügyi orvosszakértői bizonyítás elrendelését kérik, illetve határidő engedélyezését kérték néhai Sz.J.-nek a perbeli időszakban keletkezett orvosi iratai beszerzésére. A szükséges szakértői bizonyítás lefolytatása azonban olyan terjedelmű, amely meghaladja a másodfokú eljárás kereteit.

Ezért a másodfokú bíróság a Pp.252.§-ának (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között, kifejezetten az 1992. szeptember 24. napján kelt P, kerület zártkert 00000 helyrajzi számú ingatlan 1/2 tulajdoni részének ajándékozása érvénytelenségének a megállapítására vonatkozó kereseti kérelmet elutasító részében hatályon kívül helyezte az elsőfokú ítéletet, és ebben a körben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

Az elsőfokú ítéletnek az egyéb rendelkezéseit a másodfokú bíróság helytállónak találta, ezért a Pp.213.§-ának (2) bekezdése alapján részítéletet hozott, és a hatályon kívül helyezéssel nem érintett körben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta a Pp.253.§-ának (2) bekezdésének alkalmazásával.

Egyetértett a másodfokú bíróság azzal az elsőfokú ítéleti okfejtéssel, hogy a lakások elosztásáról és a lakásbérletről szóló 1/1971. (II.8.) Kormányrendelet 47.§-ának (2) bekezdése szerint a bérlőnek a lakásban lakó házastársa akkor is bérlőtárs, ha a lakásbérleti szerződés megkötésében nem vett részt. Az állami tulajdonban álló házingatlanok elidegenítésének szabályozásáról szóló 32/1969. (IX.30.) Kormányrendelet 5.§-ának (1) bekezdés a) pontja alapján elidegenítésre kerülő ingatlan megvásárlására a jogosultak sorrendje: bérlő után bérlőtárs. Így az alperes, mint bérlőtárs volt jogosult az adásvételi szerződés megkötésére.

Mivel a bérlő halálakor az ingatlan még önkormányzati tulajdonban volt, így a hagyaték tárgyát semmiképpen sem képezhette a lakás, azt a felperesek nem örökölhették meg.

Egyetértett a másodfokú bíróság a támadott elsőfokú ítélet azon megállapításával is, hogy a hagyaték tárgyait a felperesek özvegyi haszonélvezeti joggal terheltten örökölték meg, így sem azok kiadására, sem ellenérték megfizetésére, sem használati díj fizetésére az alperes nem köteles a Ptk.615.§-a és 157.§-ának (1) bekezdése alapján.

Osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak a D személygépkocsival kapcsolatos felperesi igényekre vonatkozó véleményét, az elutasítás indokai helytállóak: az I. rendű felperes írásban elismerte, hogy a gépkocsi értéke nulla, a követelés egyébként is elévült a Ptk.324.§-ának (1) bekezdése szerint.

A kötelesrész kiadását a felperesek a másodfokú tárgyaláson kérték első ízben, az elsőfokú eljárás során nem. Nem fejtették ki részletesen, hogy miből, milyen számítási mód alapján, mennyi kötelesrészt igényelnek, és miért. Hangsúlyozva azt a tényt, hogy a hagyatékból a felperesek törvényes örökrészt kaptak (ami a kötelesrész kétszerese, Ptk. 665.§-a), a kötelesrészre való hivatkozás olyan új igény, amely a Pp.235.§-ának (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban

már elő nem terjeszthető. Ezért a felperesek kötelesrészi igényét a másodfokú bíróság érdemben nem vizsgálta.

Az elsőfokú bíróság a felperesek 13.346.000 forintos követelésével összefüggésben 500.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte a pervesztes felpereseket. A másodfokú bíróság az érdemben elbírált 9.346.000 forintos igény arányos részére, 350.000 forintra mérsékelte a felpereseket az alperes javára terhelő elsőfokú perköltség összegét.

A fellebbezési pertárgyérték 13.346.000 forint volt. Ebből 9.346.000 forint összegre az alperes lett pernyertes, ezért az alperes jogi képviselőjének díját a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§-ának (2) bekezdés *a)* pontja és (5) bekezdése szerinti 2,5% mértékben, 233.650 forint összegben kötelesek megfizetni a felperesek egyetemlegesen a Pp.81.§-ának (1) bekezdése szerint. A feljegyzett illeték 747.700 forint, amelyet a felperesek illetékmentességre kiterjedő személyes költségmentessége folytán a Magyar Állam visel az Itv.74.§-ának (3) bekezdés alapján alkalmazandó Kmr.13.§-ának (1) bekezdése és 14.§-a szerint.

A **zs-i** ingatlan ajándékozási szerződésének érvénytelensége tárgyában a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte, e tárgyban a pertárgyérték 4.000.000 forint. Az ezzel összefüggő feljegyzett fellebbezési illeték 320.000 forint, míg a jogi képviselők munkadíja 100.000-100.000 forint. Ebben a körben a másodfokú bíróság a perköltség összegét csupán megállapította, annak viseléséről az elsőfokú bíróság határoz a Pp.252.§-ának (4) bekezdése értelmében.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságnak a felperesek másodfokú tárgyaláson tett nyilatkozatára figyelemmel, megfelelő határidő tűzésével fel kell hívni a felpereseket néhai **Sz.J.** egészségi állapotára, a kezelés során alkalmazott gyógyszerekre vonatkozó orvosi iratok csatolására. Ezt követően igazságügyi elmeorvos szakértőt kell kirendelni néhai **Sz.J.**nek az ajándékozási szerződés aláírásakor, 1992. szeptember 24. napján fennállt elmebeli állapotának, szellemi képessége szintjének a megállapítására, majd a véleménynek az egyéb peradatokkal való egybevetése alapján kell állást foglalni abban a kérdésben, hogy az örökhagyó a kereset tárgyává tett jognyilatkozatának megtétele alkalmával az ügyei viteléhez szükséges belátási képességgel rendelkezett-e, tisztában volt-e jognyilatkozata tartalmával, következményeivel.

Ezt követően lesz abban a helyzetben az elsőfokú bíróság, hogy megalapozottan állást tud foglalni az ajándékozási szerződés érvényessége kérdésében.

P é c s , 2013. július 4.

dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke, dr. Vogycska Petra előadó bíró, dr. Hrubai Adrienn s.k. bíró